

Syskon polisanmäler socialen för kränkning

LAHOLM

En mamma och hennes tre barn har polisanmält socialkontoret i Laholm. I december 2003 omhändertogs barnen och placerades i ett hvb-hem.

– Det var ett helvete, jag ville bara hem, säger Jonna som är äldst av syskonen.

Av anmälan framgår att barnen utsattes för psykiskt lidande och kränkningar och att socialkontoret splittade familjen. Mamman fick höra att hon var olämplig som mor.

– Vi blev felbehandlade och illa behandlade hela tiden. Det sättet som utredningen sköttes på skrämde barnen, säger mamman.

Hon hävdar att barnen förlorat ett och ett halvt år i skolutveckling på grund av att de tvingades bo på institution.

I dag bor två av barnen hemma, Jonna och hennes

Syskonskaran bodde på hvb-hemmet samtidigt med Felicia och hennes tragiska död satte djupa spår i dem.

– Ingenting betydde något efteråt, säger Jonna.

Hvb-hemmet är förvisso historia nu, men för barnen är det en historia som de alltid kommer att leva med.

// Vi blev felbehandlade och illa behandlade hela tiden.

Hvb-hemmet som var sagt skulle hjälpa familjen blev en mardrömstid. Jonna och Valle berättar att de inte fick träffa eller prata med mamma de två första månaderna. Därefter kontrollerades telefonsamtalen. Personal tryckte kuddar och täcken över Valles ansikte när han väsnades, kastade kallt vatten på honom och höll honom hemma från skolan som bestraffning.

– Jag fick inte hälsa på dem eftersom det kunde vara skadligt för de andra

barnen, berättar mamman.

Barnen tappade livslusten, de ville inte gå i skolan och längtade hem.

– Jag höll på att tjata ihjäl mig för att få hem dem igen, berättar mamman.

Den 10 juni 2005 fick hon tillbaka sina barn. De kom hem med trasiga själar och alla mädde dåligt. Mamman lägger skulden på socialkontoret som skiljde dem åt.

– Vi är en sammansvetsad familj som alltid är tillsammans. Det enda positiva var att barnen fick bo på samma ställe, säger hon.

Hon anklagar socialkontoret för att inte ha kontrollerat hvb-hemmet tillräckligt innan barnen placerades där. Personalen där var inte utbildad och gav inte den psykiska hjälp som barnen

behövde. Barnen fick inte heller den skolgång de hade rätt till. Valle berättar att han straffades med att inte få gå i skolan.

Mamman har länge funderat på att anmäla socialkontoret. Barnen har sviter av vistelsen. Jonna har ratat gymnasiet. Normalt skulle hon ha tagit studenten i vår. Valle har problem med skolarbetet och tycker över huvud taget att det är tråkigt att gå i skolan.

Även om vardagen är kämpig fortfarande så finns drömmarna där. Jonna önskar att hon hade fått plugga

// Jag höll på att tjata ihjäl mig för att få hem dem igen.

på ett hästgymnasium. Valle vill praktisera ett par dagar i veckan för att slippa plugga.

Deras mamma vädjar till socialkontoret att aldrig mer göra mot någon familj som man gjort mot dem.

– Utredningar måste vara bra från början. Det bästa är att behandla hela familjen och att problemen löses i hemmet. Om barnen måste omhändertas så placera dem i kommunen. Alla bör kämpa för att allt ska bli bra och barnen får komma hem igen, säger hon.

Jonna håller med. Det är inte rätt att barn ska tas hit och dit.

– Barn ska behandlas rättvist, tycker hon.

Polisanmälningarna görs tillsammans med föreningen Stulen Barndom som engagerat sig i familjens fall. De överlämnas till en åklagare som leder utredningen om huruvida socialkontorets personal begått tjänstefel i hanteringen av familjen.

(Red. Barnens namn är fingerade)

Ann Katrin Norling

0430-737 19

annkatrin.norling@laholmstidning.se

lillebror Valle. Det tredje, en tonårskille, bor på ett hvb-hem för närvarande. Hvb är en förkortning av "hem för vård och behandling". Han är placerad där med sitt eget och familjens samtycke och trivs bra.

Familjen har varit ett ärende för socialkontoret i flera år. Ingen glömmer torsdagen den 18 december 2003 då tre personer kom i bil för att hämta barnen och köra dem till hvb-hemmet Kastellet i Asige utanför Falkenberg. Mammans vädjan till dåvarande avdelningschefen på socialkontoret hjälpte föga eftersom det fanns ett beslut.

– Jag kände mig fullständigt övergiven och maktlös, berättar hon.

Familjen har också polisanmält det bolag som drev Kastellet. Detta hvb-hem är inte längre verksamt utan stängdes efter en uppseendeväckande händelse. En fjortonårig flicka, Felicia, begick självmord i mars 2005 när hon var placerad där.

"Jag vet inte varför det blivit så här"

– Har vi gjort fel är det bra om saken blir belyst. Det säger Rosita Wärring (m), ordförande i socialnämnden i Laholm.

Hon är dock undrande till varför familjen och föreningen Stulen Barndom gjort en polisanmälan och inte vänt sig till länsstyrelsen som är tillsynsmyndighet.

– Jag vet inte varför det blivit så här och ställer mig frågande till en polisanmälan. Vi följer ett regelverk och den normala gången när någon anser sig ha blivit felbehandlad är att klaga till länsstyrelsen.

Länsstyrelsen

Rosita Wärring förklarar att socialnämnden inte ensamt agerar i ett ärende när det gäller omhändertagande av barn. Ärendet vinner laga kraft först sedan länsstyrelsen gett sitt godkännande.

När de tre barnen togs från sitt hem

Rosita Wärring (m). ARKIVBILD

var utplaceringar fortfarande vanliga i Laholms kommun. Vid den tiden bodde mellan 15 och 20 barn på institutioner.

Sedan dess har socialtjänsten ändrat sitt sätt att arbeta med barn som har problem.

– Vi arbetar väldigt mycket på att barnen ska bo kvar hemma och ha tillgång till hjälp som stödfamilj, kontaktfamilj, avlastningsfamilj, en liten Nanny som kommer hem till dem, öppenvård, familjecentral och psykologer, säger Rosita Wärring.

Övertron borta

Det nya arbetssättet är under uppbyggnad och i dag är högst två barn placerade i hvb-hem.

– Övertron till institutionsvård är borta och det har samtidigt sänkt våra kostnader med tio miljoner kronor, säger hon.

Rosita Wärring är personligen emot att ha barn på behandlingshem, vilka

endast i sällsynta fall är bra. Laholms kommun framförde Klagomål på Kastellet där de tre barnen bodde.

– Vi hade en träff med andra halländska kommuner och länsstyrelsen om Kastellet agerande, säger hon.

Så småningom beslöts att de tre barnen skulle få flytta hem och ges en annan form av stöd.

– Vi plockade hem flera barn då som har fått annan hjälp i närheten av sina föräldrar. Att vara skild från sin familj sätter spår i barn. Men att dela på den är det sista vi gör när inga andra alternativ finns. I dag har vi fler alternativ än vi hade 2003, säger hon.

Bup sviker barnen

Rosita Wärring önskar att psykiatri inom landstinget fungerar bättre. Barn med psykiska problem får inte den hjälp som de ska ha. Istället för att se de problem som barnen har, hänvisar bup, barn- och ungdomspsykiatri, till sociala problem därhemma.

– Då får sociala myndigheter ta sig an dem. Jag anser att bup sviker barnen som skriker på hjälp, säger Rosita Wärring.

Ann Katrin Norling